

dens Dr. *Valtyr Gudmundsson* i de følgende Aar slog til Lyd for en mindre vidtgaende Ordning, med en i København boende islandsk Minister, der skulde kunne læse og tale Islandsk, og i øvrigt med Opretholdelsen af den ved Loven af 1874 indførte Landshøvding-Institution. Paa Island var Meningerne delte saavel om dette som om et andet, af Amtmand *Páll Briem* udarbejdet Udkast til en Forfatningslov, og i et kongeligt Budskab til Islænderne af 10. Januar 1902 tog den danske Regering Stilling til Sagen. Vel fandt Kongen det ikke rigtigt som af Aلتingets Flertal henstillet, ved Udnævnelse straks af en særlig islandsk Minister at foregribe den under Forhandling værende Ordning af Forfatningssagen, men Kongen kunde meget vel tiltræde de foreliggende Forslag til Ændringer i den bestaaende Forfatningslov, i første Linie Kravet om den i København boende islandske Minister, og oven i Købet ogsaa bifalde et særligt islandsk Ministerium med Sæde i Reykjavik, hvis denne sidste Ordning bedst imødekom Islændernes Ønsker. Dette Ønske blev da ført ud i Livet ved *Forfatningslov af 3. Oktober 1903 om Forandring i Forfatningslov for Islands særlige Anliggender af 5. Januar 1874.*

III.

Ved § 1 i denne Lov indførtes en meget væsentlig Ændring i den hidtil gældende Retsordning. Herefter maa Ministeren for Island ikke varetage en anden Ministerpost og maa kunne tale og skrive Islandsk. Han skal være bosat i Reykjavik, men saa ofte det er nødvendigt begive sig til København for i Statsraadet at forelægge Kongen Love og vigtige Regeringsforanstaltninger. Landshøvdingembedet afskaffedes, jfr. Lov Nr. 21 af 3. Oktober s. A. § 6, og Ministeren besætter de Embeder, hvis Besættelse hidtil var Landshøvdingen overdraget. Til Loven sluttede sig bl. a. den citerede Lov Nr. 21 af 3. Oktober s. A. om Omordning af Islands øverste Forvaltning, Nr. 5 af 4. Marts 1904 om Islands Ministers Ansvarlighed og Lov Nr. 31 om Landsret, o: en særlig islandsk Rigsret.

De vidtrækkende Bestemmelser i den nye Ordning satte dog ikke „evindeligt Tielse“ paa Forfatningsspørgsmaalene. Særlig hæftede man sig ved, at den danske Konseilspræsident havde paraferet Udnævnelsen af den islandske Minister, og man var utilfreds med Statsraadsbestemmelsen, endskønt der allerede ved den første islandske Ministers Tilstedeværelse i Statsraadet var givet Tilsagn om, at Forhandlingerne paa Rigsdagen ikke længer vilde være medbestemmende ved Kongens Afgørelse af, om et Skifte af Islands Minister bør finde Sted. Selv de Jurister, som havde hævdet, at Island ikke ved at modtage det finansielle Tilskud fra Danmark havde anerkendt Loven af 1871, udtalte nu, at Island ved Vedtagelsen af Forfatningsloven af 1903 var blevet indlemmet i den danske Stat og Loven af 2. Januar 1871 anerkendt. Kravene om en Forandring i Islands statsretlige Stilling rejste sig derfor igen med fornyet Styrke.